

Bir Söz Bir Hayat

– Arzeni · 21 Mayıs 2012

Yedi yaşında bir çocuğa "Annen-baban çok uzaklara gittiler.Hem de gelmemek üzere gittiler." sözünü söylemenin zorluğunu şimdi anlıyorum.Küçük bir çocuğa,onu hayata bağlayan iki insanın yokluğunu anlatmak imkansıza ötesi bir şeydir.Komşumuz Nazif amcanın bana söylediğinde ki halini şimdi hatırlıyorum da... Bizimkiler,eve gelirken kaza yapmışlar.İkisi de oracıkta ölmüş.Okul dönüşü evin önünde daha önce görmediğim bir kalabalık görmüş,anlamaya çalışmışım çocuk aklımla.İçime bir ürperti düşmüştü,anlayamadığım.Gelenler gidenler...Ama yüzü gülen kimsecikler yoktu...O günün hayatımın birinci dönüm noktası olduğunu sonraları anladım.Kimselere güvenmeyen,önüne geleni azarlayan,ipsiz sapsiz,haylaz ötesi bir çocuk olmuştum.Her türlü pisiği yapan hırçın Adnan...Şikayetler,karakollar,köprü altları...

Bu halime artık dayanamayan Büyük babam, en son işlediğim vukuat sonrası çocuk yurduna yerleştirmişti beni.Yurt müdürüne;

"Eti sizin,kemiği bizim,iyi bakarsanız inşallah" demişti.

Okul müdürü de kafasını öne arkaya doğru sallayarak; "İnşallah!" demişti.

Yurt idaresinden ve okuldan sıkıldığım zamanlar,kaçıp kaçıp sokaklarda kendimce "huzur" bulduğum yerler vardı.Terk edilmiş büyükçe bir fabrika ile metruk iki katlı bina bunlardan ikisiydi.Bunların, uygun bir yerine yakılan ateş etrafları huzur çemberleriydi bize reva görülen.Bir çok arkadaşımınla beraber ne bulursak içimize çekip kendimizden geçtiğimiz o anlara yüklediğimiz ifadenin adıydı "huzur".Nedense bu huzur başkalarına hep huzursuzluk verirdi.

On sekiz yaşımı bitirip sokaklara atıldığım ilk gündü.Elimde valiz nereye gideceğimi bilmez halde yürüyor yürüyordum.Büyükçe vitrini olan bir mağazanın önünde durdum.Pırıl pırıl camlarda akislenen kararsız ve ucube bedenimi izledim öylece.Biçarelik çok zordu.Saçlarım darmadağın,sakallarım tek tük çıkmış yüzümü çepeçevre kaplamıştı.Önce güzel bir traş olayım dedim.Sonrasına bakarız İnşallah..."İnşallah'mı?" Bu sözden nefret ediyordum.Yine de dilime gayri ihtiyari dolanmış nedense.İnanmadan lafın gelişi olarak söylüyordum işte.Hem Allah'ın varlığı konusunda bile şüphelerim var...Varsa bile bana verdiği azaplar sonrası ona iyi gözle bakmıyordum bile.Neyse bunları mı düşüneceğim şimdi? Daha önemli işlerim var; Karnım aç,üstüm yırtık ve saçım başım darmadağın... İlk gördüğüm berberden içeri girdim.Valizimi oturağın yanına atar gibi bıraktım.Orta yaşlı,kel bir adam hem traş oluyor hem de konuşuyordu.Konuşulanlara aynı zaman da cevap veren berber,adamın

köpüklenmiş yüzüne usturayla her defasında ustaca hamleler yapıyordu.Sonra, bana dönerek;

"Buyur yakışıklı" dedi.Etrafıma baktım benden başka kimse yoktu.

"Benimle dalga mı geçiyordu? Vallaha hayatının hatasını yapar" dedim kendi kendime.Sonra bana doğru dönerek güleç bir yüzle;

"Hoş geldin delikanlı,yabancısın galiba !" dedi.Anladım ki,bal dudak bir adam.Uğraşmaya değmez diye geçirdim içimden.Umursamaz vaziyette,kısık sesle,yarım ağız cevap verdim;

"Hoş bulduk, moruk ! Sayılır..."

Sonra, traş olan adam kaldığı yerden konuşmasına devam etti.

Benden önce sırada ki adamda traş olup gitmişti.İçtiğim iki çayla uyuşuk beynim açılmıştı adeta. Zaman geçirmek adına,sehpada duran gazete ve dergileri karıştırıyordum.Özellikle de resimlerine bakıyordum. Çünkü,okumayı pek sevmezdim.Neden sonra, berberin ikazıyla kendime geldim;

"Buyur delikanlı, sıra sende!"

Ceketimi çıkarıp askılığa astım.Kendimden emin bir şekilde berber koltuğuna oturdum.Yaptığı hazırlıklar sonrası gülerken ilk sorusunu sordu;

"İsmin ne delikanlı?" umursamaz ve ukala bir vaziyette cevap verdim;

"Soru sormayı bırakta,saç sakal güzel bir traş yap moruk!" dedim. Aynadan yüz ifadesini takip ediyordum.Hiç istifini bozmadan ben "Kamil" dedi. "Bu sokağın kırk yıllık berberi "Kamil"

Saçlarımı önce tarıyor sonra kesiyordu.Bir yanda da gülümsüyordu.Sonra konuşmaya başladı;

" Nice insanlar geldi geçti elimizin altından.Kabadayılar,mafyalalar,milletvekilleri falan filan..."

Ne demeye getiriyordu.Belli ki oturaklı bir adamdı.Dalaşmaya değmez diyerek cevap verdim.

"Adnan!" dedim gayri ihtiyari...

Dudak altı gülüyordu.Eline aldığı tarak ve makasla saçlarımı kesmeye devam etti.

"Yurttan mı ayrıldın?" dedi.Şaşırmıştım. Nerden anlamıştı ki? Her saçı başı dağınık adam yurttan mı kaçıyordu? Yoksa bu adam müneccimiydi?

Şaşkınlığımı üzerimden atamadan konuşmasına devam etti.

"Maalesef yurtlarda ve okullarda verilen eğitimler yeterli değil.İslah edilmesi gereken kimsesiz çocuklarımız maalesef agresif birer birey olarak topluma salınıyorlar.Halbu ki,verilmiş iyi bir eğitimle bu çocuklar topluluğumuza hazır hale getirilebilir.Önce çocuklara sağlam bir inanç verilmeli, sonra vatan sevgisi ve paylaşma öğretilmeli.Yoksa,sokağa salınan her bir genç patlamaya hazır bomba haline geliyorlar."

Konuşması o kadar tatlı geliyordu ki,bir anda adama ısınmaya başlamıştım.İlk defa bu kadar güzel cümleleri peşpeşe duyuyordu kulaklarım.Hiç sesimi çıkarmadan dinlemeye devam ettim.

"Eğer,onsekiz yaşına gelmiş bir genç, Allah'ı ve yarattığı kainat ile yaratılış gayesini bilmezse vay haline o kişinin ve toplumun.İnsan o dur ki;kendine verilmiş nimetlerin farkına varsın...İnsan o dur ki; eli ayağı tutarken acizlenmesin. İnsan o dur ki; Kendini bilirse Rabbini bilir; İnşallah..." Bu son sözleri,sağ kulağıma, fısıldayarak söylemişti.

Yumuşamış ve kendinden geçmiş vaziyette sordum;

"Amca,yurttan çıktığımı nerden anladın?"

Kendine has gülümsemesiyle işini titizlikle yaparken konuştu.

"Sizin yurttan, ana caddeye çıkana kadar ki alanda bulunan tek berberim. Ve sen, ne ilk ne de son yurt öğrencisi değilsin yavrum" dedi.

Konuşurken, sevdiğim sözleri cümle aralarında kullanmayı çok severim. Çünkü, bu sözler konuşmanıza hikmet katar. Karşınızda ki kişinin anlattığınız konuyu daha iyi anlamasını sağlar. Hatta bazen öyle bir söz söylersiniz ki o kişiyi tam kalbinden vurursunuz ve çok etkilersiniz. Bir bakarsınız o kişi o söylediğiniz sözü unutmamış, günler, aylar, yıllar geçmiş, hala aklının bir köşesinde o söz kalmış. Sevgili gençler; Bundan yirmi yıl önce bana da tam anlamıyla böyle olmuştu. O berber amcaydı beni ben yapan tebliğci. Hayatımın ikinci ve en önemli paragrafına en önemli noktayı koyan kişiydi. Sonrasında,köprü altlarında heba olacak bir genci, gönüller köprüsü kurmaya çalışan ve o yurttan bu yurda seminerler veren kişi haline getirdi Allah'ın izni ile. Sizler de bu sözlerden nasibini alanlardan olursunuz "İnşallah"...

Meğer, ne kadar önemli bir laf imiş bu...